

Sygn. akt VI U 1800/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Płocku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jadwiga Klonowska

Protokolant: Karolina Chojnacka

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2013 roku w Płocku

sprawy E. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

o podjęcie wypłaty emerytury za okres od 1 X 2011r. do 31 VIII 2012r.

wraz z odsetkami

na skutek odwołania E. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.

z dnia 29 marca 2013 roku, znak: (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje E. Z. prawo do wypłaty emerytury za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 31 sierpnia 2012 roku;
2. oddala odwołanie w zakresie żądania wypłaty odsetek za okres od dnia 1 października 2011 roku do dnia 31 sierpnia 2012 roku.

SSO Jadwiga Klonowska

Sygn. akt VI U 1800/13

UZASADNIENIE

E. Z. w dniu 6 maja 2013r. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 29 marca 2013r. znak: (...) odmawiającej uchylecia decyzji z dnia 24 października 2011r. w części, w jakiej decyzja ta zawiesza, na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do emerytury za okres od 1 października 2011r. do 31 października 2012r. oraz odmawiającej wypłaty odsetek za wymieniony okres.

Zaskarżając powyższą decyzję w całości, wniosła o jej zmianę i przyznanie świadczenia wraz z odsetkami za sporny okres.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o jego oddalenie.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Decyzją z dnia 13 marca 2009r., znak: (...) -1/25/ (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. przyznał E. Z. prawo do emerytury od 1 marca 2009r.

(dowód: decyzja k. 21 akt ZUS)

Decyzją z dnia 24 października 2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wstrzymał wypłatę emerytury od 1 X 2011r. z uwagi na kontynuowanie przez uprawnioną zatrudnienia u pracodawcy, na rzecz którego wykonywała je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

(dowód: decyzja- k. 68 akt ZUS)

Z dniem 31 sierpnia 2012r. ubezpieczona rozwiązała stosunek pracy.

(dowód: świadectwo pracy, k. 78 akt ZUS)

Decyzją z dnia 21 września 2012r., znak: (...) -1/25/ (...) /P. podjął wypłatę świadczenia od 1 września 2012r.

(dowód: decyzja k. 82 akt ZUS)

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012r. (sygn. akt K 2/12) Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych t. j. Dz. U. z 2004 r. Nr 39, póź. 353 ze zm.) dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wnioskiem z dnia 10 grudnia 2012r. E. Z. powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego domagała się wypłaty emerytury za okres od 1 X 2011r. do 31 VIII 2012r. wraz z odsetkami.

(dowód: wniosek- k.104 akt ZUS)

Decyzją z dnia 29 marca 2013r., znak: (...) organ rentowy odmówił uchylenia decyzji z dnia 24 października 2011r. w części, w jakiej decyzja ta zawiesza na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do wypłaty emerytury za okres od 1 października 2011r. do 31 sierpnia 2012r. oraz odmawia wypłaty odsetek za sporny okres.

(dowód: decyzja- k.106 akt ZUS)

Powyzszy stan faktyczny jest niesporny i został oparty na dokumentach, których autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana.

Sąd zważył co następuje.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r., w sprawie o sygn. akt K 2/12, ogłoszonym w Dzienniku Ustaw z 22 listopada 2012 r., poz. 1285, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W uzasadnieniu wyroku, określając jego skutki,

Trybunał Konstytucyjny podał, iż z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw utraci moc art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Znaczący to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od 1 stycznia 2011 r.

W uzasadnieniu powoływanego wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. Trybunał Konstytucyjny podniósł nadto, że rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę w art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw spowodowało, że osoby, które skutecznie nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie od dnia 8 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. zostały objęte nową, mniej korzystną dla nich treścią ryzyka emerytalnego. Aby emeryturę nadal pobierać po 30 września 2011 r., musiały one rozwiązać stosunek pracy z dotychczasowym pracodawcą. W przeciwnym razie ich świadczenie emerytalne ulegało zawieszeniu. Oceniając sytuację tych osób z punktu widzenia zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, Trybunał Konstytucyjny doszedł do wniosku, że gdyby w momencie przechodzenia na emeryturę osoby te wiedziały, że będą musiały przerwać zatrudnienie, żeby uzyskać świadczenie emerytalne, to ich decyzja być może byłaby inna, tzn. nie składałyby wniosku o ustalenie prawa do emerytury i kontynuowały zatrudnienie. Korzystniejsze byłoby bowiem dla nich osiągnięcie wysokiego dochodu ze stosunku pracy niż dużo mniejszej emerytury. Co więcej - późniejsze złożenie wniosku oznaczałoby wyższe świadczenie emerytalne. Treść ryzyka emerytalnego, w określeniu której ustawodawca ma swobodę, nie powinna być zmieniana w stosunku do osób, które już nabyły i zrealizowały prawo do emerytury.

Bezpośrednim skutkiem orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego jest utrata mocy obowiązującej przepisów uznanych za niezgodne z Konstytucją. Przepisy tracą moc w dniu ogłoszenia orzeczenia Trybunału w Dzienniku Ustaw lub w innym terminie określonym przez Trybunał. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego dotyczący art. 28 ustawy zmieniającej z dnia 16 grudnia 2010 r. w związku z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach w zakresie, w jakim przepisy te przewidują stosowanie rozwiązania z art. 103a tej ostatniej ustawy do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, ogłoszony został w dniu 22 listopada 2012 r., a więc z tym dniem nastąpiła utrata mocy obowiązującej objętych nim przepisów w stosunku do określonej grupy podmiotów.

W sprawie do rozważenia pozostaje więc kwestia, czy można przepis uznany za niekonstytucyjny stosować do stanów faktycznych zaistniałych przed ogłoszeniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

W związku z tym należy wskazać, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego podniesiono, iż z art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wynika, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej przepisu. Utrata mocy obowiązującej oznacza, że przepis od tej daty nie może być stosowany w żadnych stosunkach prawnych. Nie wynika z tego jednak, że w toczących się sprawach sądowych, a dotyczących stanu faktycznego istniejącego przed wejściem w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, należy stosować przepis co do którego nie ma wątpliwości, że jest niezgodny z Konstytucją. Przepis uznany przez Trybunał za niezgodny z Konstytucją nie nabiera takiego charakteru dopiero w dniu ogłoszenia orzeczenia, ale ma go od chwili wejścia w życie. Wykładnia z hierarchii źródeł prawa nie zezwala sądowi na stosowanie aktów normatywnych sprzecznych z aktem normatywnym wyższego rzędu, a Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej jest aktem prawnym nadrzędnym w stosunku do wszystkich innych aktów normatywnych. Sąd ma więc prawo odmówić zastosowania takiego przepisu, którego sprzeczność z Konstytucją jest niewątpliwa, bowiem została stwierdzona ostatecznym orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego. Takie właśnie stanowiska w tym zakresie zaprezentowane zostały w wyrokach Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2001 r., II UKN 542/00 i z dnia 12 czerwca 2002 r., II UKN 281/01. Powyższa linia orzecznicza została zachowana przez Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu spraw dotyczących rozliczenia emerytury wojskowej w związku z dodatkowym zarobkowaniem za 1999 rok. W wyrokach z dnia 12 czerwca 2002 r. w sprawie II UKN 419/01 i z dnia 27 września 2002 r. w sprawie II UKN 581/01 Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że po ogłoszeniu orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego uznającego przepis za niezgodny z Konstytucją, przepis ten nie może być stosowany przez sądy i inne organy również w sprawach

zawisłych przed ogłoszeniem orzeczenia. Jednolite orzecznictwo Sądu Najwyższego ukształtowało zatem określoną zasadę stosowania prawa Konstytucją do stanów faktycznych zaistniałych przed ogłoszeniem wyroku Trybunału.

W końcu również utrata mocy obowiązującej przepisu z powodu jego niezgodności z Konstytucją oznacza, że przepis ten nie może być stosowany poczynając od daty jego uchwalenia. Wyrok Trybunału ma skutki retroaktywne, a przez to zachodzi konieczność ponownego rozpoznania sprawy z pominięciem już niekonstytucyjnego przepisu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2008 r. V CO 43/08 LEX nr 564856, wyrok z dnia 21 listopada 2006 r. II PK 42/06 LEX nr 950622).

Konsekwencją uznania powyższej zasady ze skutkiem dla stosowania prawa materialnego, jest, że wobec ubezpieczonego, który prawo do emerytury nabył i zrealizował w okresie od 8 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010r., nie jest dopuszczalne uzależnienie od dnia 1 października 2011 r. dalszej realizacji tego prawa od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, czyli nie znajduje zastosowania art. 103a ustawy o emeryturach i rentach.

W rozpoznawanej sprawie organ rentowy zawiesił ubezpieczonej prawo do emerytury w okresie od 1 X 2011r. do 31 VIII 2012r. Wskutek wniosku ubezpieczonej o wznowienie wypłaty świadczenia z dnia 10 grudnia 2012r. w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, organ rentowy wydał decyzję odmowną. W takiej sytuacji zawieszenie prawa do emerytury nastąpiło z naruszeniem prawa wobec czego Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w pkt 1 i przyznał odwołującej prawo do wypłaty emerytury za okres od 1 października 2011r. do 31 sierpnia 2012r.

Nie podlegało uwzględnieniu żądanie wypłaty odsetek za sporny okres. Na wstępie wskazać należy, że kwestia odsetek należnych od nieterminowo zrealizowanych świadczeń w zakresie prawa ubezpieczeń społecznych została na potrzeby tego prawa uregulowana wyczerpująco, bez możliwości odwoływania się, poza kwestią wysokości odsetek, do przepisów prawa cywilnego. Niedopuszczalna jest analogia z art. 481 k.c. i 476 k.c. (uchwała SN z dnia 11 września 1991r., II UZP 11/91, OSP 1992/7/147). Nie tyle jest istotny fakt opóźnienia organu rentowego w wypłacie świadczenia, co przyczyny, które je spowodowały. Organ rentowy nie ma obowiązku wypłaty odsetek, jeżeli przyczyna opóźnienia nie jest spowodowana przyczyną leżącą po jego stronie. Zgodnie bowiem z art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jeżeli organ rentowy - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności. Powołany przepis stanowi podstawę materialnoprawną rozstrzygnięcia o odsetkach należnych od organu rentowego również w odniesieniu do rent i emerytur. Zawiera on kompleksową regulację przesłanek nabycia przez ubezpieczonych prawa do odsetek od świadczeń z ubezpieczeń społecznych, przyznanych z naruszeniem przez organ rentowy obowiązujących terminów (por. uzasadnienie uchwały SN z dnia 24 marca 2011r., I UZP 2/11, M.P.P. 2011/9/493). Tylko odnośnie terminów do ustalania świadczeń art. 85 ust. 1 ustawy systemowej odsyła do przepisów określających zasady ich przyznawania, co w przypadku emerytur i rent oznacza odniesienie się do art. 118 ustawy emerytalnej. Zgodnie natomiast z art.118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. Jednak w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego (przede wszystkim sądu ubezpieczeń społecznych) za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (art.118 ust.1a)

Jak wynika z przytoczonego brzmienia art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, a contrario, odpowiedzialność odsetkowa ZUS powstaje wówczas, gdy opóźnienie jest następstwem. W orzecznictwie utrwalony został pogląd, że zawarte w art. 85 ust. 1 ustawy określenie: "nie ustalił prawa do świadczenia" oznacza zarówno nie

wydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania, a zatem w tym ostatnim wypadku chodzi o sytuacje, w których organ rentowy odmawiając przyznania świadczenia naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego, przy czym dla powstania obowiązku wypłaty odsetek konieczne jest stwierdzenie naruszenia prawa przez organ rentowy prawomocnym wyrokiem sądu zmieniającym decyzję organu rentowego i przyznającym prawo do tego świadczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 1998 r., II UKN 171/98, OSNP 1999 nr 16, poz. 521; z dnia 9 marca 2001 r., II UKN 402/00, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 501, z dnia 15 września 2011r., II UK 22/11, LEX nr 1109360). Ustawowe określenie „okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności” oznacza, że ZUS jest zobowiązany do uiszczenia odsetek od należności głównej wtedy, gdy można mu przypisać winę w uchybieniu terminowi, a w szczególnych wypadkach także, gdy opóźnienie jest konsekwencją zdarzeń niezawinionych (por. wyrok z dnia 9 marca 2001r., II UKN 402/00, OSNP 2002/20/501, wyrok z dnia 7 października 2004r., II UK 485/03, OSNP 2005/10/147, wyrok z dnia 21 kwietnia 2009r., I UK 345/08, OSNP 2010/23-24/293). Dokonując klasyfikacji okoliczności leżących po stronie ZUS, w świetle art. 85 ustawy systemowej, dzieli się je tradycyjnie na błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych. Przyjmuje się, że organ rentowy co do zasady ponosi odpowiedzialność, w sytuacji błędnego zastosowania prawa materialnego. W przypadku, gdy na podstawie prawidłowo i kompletnie zebranego materiału dowodowego i po ustaleniu niezbędnych okoliczności organ rentowy wydaje decyzję odmawiającą ustalenia prawa, ponieważ błędnie dokonuje interpretacji obowiązujących regulacji w przedmiotowym stanie faktycznym sąd nie uzupełnia ustaleń faktycznych dokonanych przez organ rentowy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem oznacza, że opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ten organ ponosi odpowiedzialność, choćby nie można mu było zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005 r., I UK 159/04, OSNP 2005 nr 19, poz. 308, czy wyrok z dnia 14 września 2007 r., III UK 37/07, OSNP 2008 nr 21 - 22, poz. 326). Sądowa kontrola zastosowanych przez ZUS norm prawa materialnego dokonywana jest przez Sąd według stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania decyzji.

W rozpoznawanej sprawie brak jest podstaw do stwierdzenia, że ZUS ponosi odpowiedzialność za nieterminową wypłatę świadczeń nawet wobec stwierdzenia, że zastosowane przez normy prawa materialnego nie były prawidłowe. Decyzja z dnia 24 października 2011r., w wyniku której odwołującej w okresie od 1 października 2011r. do 31 sierpnia 2012r. wstrzymano wypłatę emerytury była wynikiem wejścia w życie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych, który nakazał stosowanie art.103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych również do emerytur przyznanych przed dniem 1 stycznia 2011r. Skoro ustawodawca wprowadził do sytemu tego rodzaju regulację, która rzutowała na prawo emeryta do pobierania świadczenia, obowiązkiem ZUS było zastosowanie owego przepisu. Zgodnie bowiem z art. 83 ust.1 pkt 4 ustawy systemowej zakład wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności ustalania uprawnień do świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Na mocy natomiast art. 134 ust.1 pkt 1 ustawy emerytalnej wypłatę świadczeń wstrzymuje się, jeżeli powstaną okoliczności uzasadniające zawieszenie prawa do świadczeń lub ustanie tego prawa. W dacie więc wydania przez ZUS decyzji o wstrzymaniu wypłaty emerytury rozstrzygnięcie to było trafne i odpowiadało normom prawa materialnego. Regulacja art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych w zw. z art.103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych została uznana za sprzeczną z prawem dopiero w wyniku okoliczności następczych- orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. W tej sytuacji nawet wobec stwierdzenia, że wymieniony wyrok Trybunału Konstytucyjnego odnosi skutki retroaktywne, nie można przypisać ZUS odpowiedzialności za to, że wskutek okoliczności późniejszych jego decyzja okazała się niezgodna z prawem. Nawet wobec stwierdzenia, że ZUS w dacie wydania decyzji wstrzymującej wypłatę emerytury winien liczyć się z niekonstytucyjnością przepisów stanowiących podstawę prawną tej decyzji, jego rozstrzygnięcie nie mogło być inne. Po pierwsze dlatego, że w myśl art.6 k.p.a. organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa, co w ogólniejszym ujęciu oznacza obowiązek działania w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa. Po drugie na mocy art. 188 Konstytucji jedynym właściwym organem do badania legalności ustawy w Konstytucją

jest Trybunał Konstytucyjny. Wobec powyższego organy administracji publicznej, do których zalicza się również ZUS, przestrzegając zasady praworządności, nie mogą odmawiać stosowania obowiązujących przepisów, nawet wówczas, gdy dostrzegają ich niezgodność z ustawą lub Konstytucją (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 czerwca 2012r., (...) 802/11, LEX nr 1217119). W konkluzji więc wobec stwierdzenia, że ZUS nie ponosi odpowiedzialności za niezrealizowanie w spornym okresie czasu świadczenia, ubezpieczona nie ma prawa do odsetek. Odwołanie w tej części na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. należało oddalić.

SSO Jadwiga Klonowska